

Hány évtized óta levelezünk, cikkezünk, gondolkozunk a fehértői halastavak létesítése fölött? Debrecen városa tudományos kutatás tárgyává tette a hortobágyi puszták hasznosításának kérdését és amint az e célra kiküldött bizottság feladatával elkészült, a város egyszeriben hozzáfogott a nagy vállalkozás keresztülviteléhez és hatalmas öntöző műveit legközelebb már át is adják rendeltetésüknek. Gondolt-e valaki nálunk arra, hogy ha a Fehértó területén halastavakat nem is, de vegetációt, vagy erdősítést igen kevés költséggel és fáradtsággal lehetne létesíteni? Egész sereg növényfajta van, mely a szikes földet szereti s azon szépen tenyészik; miért nem kezdeményezett soha ebben az irányban a város gazdasági ügyosztálya?

Ez az ügyosztály az, mely a városi földek bérbeadásán és a kedélyes föladásokon kívül egyéb gazdasági érdekeket alig ismer. Ez az ügyosztály, amely mit sem törődik a tanyákon élő negyvenezer ember boldogulásával, amely a tanyai vasút létesítéseért még egy tollvonást sem tett soha. Hogyan legyen valaha városi gazdaság ilyen ugaron? Hogyan lehessen remélni, hogy ez a hatóság kezdeni merészel egyszer valami nagyot, kockázatosat és maradandót, ha a legelső akcióképes ötlet nyomában ezer aggodalom és viszázkodási vágy ébred? ... (d)

Közös miniszteri értekezlet. Junius 5-én Berchtold gróf elnöklésével közös miniszteri értekezlet lesz, amelyen az osztrák és a magyar miniszterelnök, a két kereskedelmi miniszter, az osztrák vasutügyi miniszter és a két pénzügyminiszter fog résztvenni.

Egy becstelen ember.

Irta: Biró Lajos.

— Hát Isten veled, Klárka — mondta Kelemen barátságosan.

A leány felállott.

— Isten veled — mondta remegő hangon.

Kezet fogtak és Kelemen érezte, hogy a leány keze reszket. Megsajnálta.

— Viszontlátásra, Klárka — mondta melegen.

Az ajtónál állottak, Kelemen ki akart menni; a leány ekkor hirtelen, kétségbesetten, dadogva megszólalt:

— Nem ... üzen ... haza ... semmit? Hogy ... mikor ... jön ... haza?

Kelemen érezte, hogy ez a kérdés csak arra való volt, hogy az elválást még egy kicsit halassza. Megesett a szíve a lányon.

— Csak azt, Klárka, amit már mondtam, hogy tiszteltetek mindenkit. És hogy nemsokára hazamegyek. Nagyon hamar.

A lánynak homályos volt a szeme. De hősiesen tartotta magát. Nem sirt, sőt amikor Kelemen még egyszer megrázta a kezét és kiment az ajtón, nagy erőfeszítéssel még mosolygott is.

Kelemen is mosolyogva ment le a lépcsőn. Furcsán, fanyarul, felsőbbbségesen, de megindultan mosolygott. Ez a kedves kis lány, — gondolta magában. Ez az édes, szerelmes, bolond kis lány. Milyen megható, meleg, furcsa, alázatos kis jószág. Miért keresett ki éppen engem, egy cinikus, harminc éves gazembert, egy kérgesszívű, romlott aggastyánt? Mit csináljak én vele? Csak

Ujból kezdődnek a régi vizkomédiák.

— Megint nincs víz. —

(Saját tudósítónktól.) Közeledik a kánikula szezónja, misem természetesebb tehát, minthogy — *Szegeden nincs víz.* A nyár elején vagyunk még, de ez az örök tengeri kígyó máris felütötte a fejét és mire a forró napok bekövetkeznek, a *legkinosabb vízinség fenyegeti Szeged lakosságát.* Naívnul reméltük, hogy egy esztendő alatt, a nyár elérkeztéig, majd csak segít rajta a tanács, majd csak épített új vízművet, furat bőséges kutakat, vagy segítségül hívja a Tiszát, a folyót, egy szóval csinál mégis valamit, hogy a vízinség okozta mizériák, ha meg nem is szűnnek, de mégis felére redukálódjanak. Egész télen át két kérdés foglalkoztatta legtöbbet a közönséget: *a víz és a kórház-kérdés.* Azoknak a bizottsági tárgyalásoknak, azoknak a tanácsi és közgyűlési vitáknak, amelyeket e körül a két kérdés körül folytattak rövid egy év leforgása alatt, se szeri, se száma. A vízkérdésben itt volt Kaylinger Mihály, a kórház-kérdésben Korb Flóris és az egy évig tartott pourparléknak, tárgyalásoknak, tanulmányoknak és vitáknak pozitív eredményét a közönség nem látja ma sem. Ellenben az állapot ma is a régi: nincs kórháza és még kevésbé van víze.

Egy panaszos levél, majd esetek következnek itt annak illusztrálására, hogy a vízvezeteki bajok máris milyen bőségesen termik meg a mizériák diszpéldányait. Ime a levél:

Tekintetes Szerkesztőség! Tisztelettel kérem, méltóztassanak helyet adni alábbi, közérdekű soraimnak.

Tegnap délben megnyitottam lakásomban az összes vízvezeteki csapokat, viz azonban nem jött egyikből sem. Este, mikor hazamentem, vacsora előtt rendes szokásom szerint a kezemet akartam megmosni, de a lakásomban levő összes csapokból nem jött víz ekkor sem. Erre telefonon felhívtam a vízműtelepet, ahol a főgépész jelentkezett és körülbelül a következő diskurzus folyt le közöttünk:

— Méltóztatnak-e tudni az urak, hogy ma egész nap nem lehetett vizet kapni?

nem teszem boldogtalanná azzal, hogy elvesszem? Mit csináljak vele?

A leány könnyes szemére gondolt és megint fanyarul és megindultan mosolygott. Most hazamegy, — gondolta — azután hazamegy édesanyámékhoz, elmondja, hogy nagyon kedves voltam hozzá, kalauzoltam, vittem képviselőházba, színházakba, beszél a lágy, langyos, meleg kis hangján ... anyám hallgatja ... beszél ... azután elakad ... anyám várakozóan néz rá ... elakad ... nincs több mondanivaló ... lesüti a szemét ... anyám is lesüti a szemét ... és mind a ketten hallgatnak ...

Ujra elmosolyodott. Szeretnék, — gondolta — ha megházasodnám. Szeretnék, ha elvinném. Hogy kidicsérték, amikor feljött; mintha sohase láttam volna. Ugy küldték fel, hogy menyasszonynak menjen haza. Kedves, drága, meleg kis macska, furcsa, megható, szőke kis jószág ... Csak nem veszem el? De egy hónap múlva hazamegyek a kedvéért látogatóba.

Felért a szerkesztőségbe, beszélgetni kezdett; azután munkába fogott és lassan elfelejtette a lányt. Egy hét múlva levelet kapott az anyjától, akkor eszébe jutott. Egy negyedórát gondolt rá, mosolygott, elérzékenyült, elhatározta, hogy nemsokára hazamegy, azután elfelejtette. Néha még eszébe jutott egy-két percre, de mindig hamar elfelejtette; egyszer csakugyan haza akart utazni, de elaludta a vonat indulását és Budapestben maradt; belátta, hogy ebből nem lesz semmi és bele is nyugodott, hogy semmi sem lesz belőle. Eltelt három hónap, négy hónap, mindig ritkábban jutott eszébe a lány és nyár elején már egészen elfelejtette.

— Holt tetszik lakni?
— Ugyszólván a város közepén, a Kassakávéház háta mögött.

— Nagyon csodálkozom, hogy ott nem kapnak vizet, mert egyes helyeken elromlott ugyan a vízvezeték s egész nap vízgáltuk, abban a körzetben azonban nem tudunk róla, hogy elromlott volna.

— A tény kérem az, hogy akár elromlott, akár nem, nem kapunk vizet. Nem kapunk akkor se, ha netalán valami baj történik, sőt talán még reggel se kapunk a mosakodáshoz.

— Pedig víz van sok.

— Hol van, ha egyszer nincs.

— Ugy látszik, elfolyik a csöveken.

— És ha tudnom szabad, mi azért fizetjük-e a vízdíjat, hogy a talajnak folyjon el és ne nekünk?

— Kérem, mi nem tehetünk róla.

— Dehát mikor kapunk vizet? Ki lesz a felelős azért, ha éjszaka baj történik nálunk és Szegeden, az ország második városában, a belvárosban, az egyik új házban nincs egy csöpp víz??

— Tessék holnap reggel a mérnökséghez fordulni.

— Hiszen onnan a sóhivatalhoz küldenek. Nekünk víz kell!

— Majd utána nézünk.

Még csak azt jegyzem meg, hogy két gyermekes családom vagyok, mind a két gyermekem kicsi, akiket fürdetni kell és a helyzet az, hogy sem erre, sem más célra nem kapunk vizet. Erre a körülményre voltam bátor ezuton fölhívni az illetékes tényezők figyelmét.

(Aláírás.)

Most pedig halljuk az eseteket:

1. Az egyik szegedi konviktusban mellhártya-gyulladásban betegen fekszik egy tanuló. Sűrűn van szüksége borogatásra, de több éjjelen megtörtént, hogy nem kaphatott friss borogatást, mert a vízvezeték nem adott vizet.

2. Tegnapelőtt éjjel egy lakásban a gertyaláng belekapott valami ruhadarabba. A viizes üvegben véletlenül nem volt víz, a cseléd odafutott a csaphoz: nem folyt. Elégett az egész ruha és könnyen lángborulhatott volna a lakás is, ha a cseléd ijedtségéből nem küzdte és az égő ruhadarabot az ágyte-

Augusztusban szabadságra utazott. A tél végén megismerkedett egy fekete asszonnyal, az asszony Abbáziában nyaralt, ő is Abbáziába indult. Az asszonyt ott találta, a barátságuk gyorsan fejlődött és nagy eredményeket ígért. Kelemen nagyon meglepetten és nagyon boldogan kezdte meg a nyaralást.

A negyedik napon a fürdőben, a tengerben, egy vöröses kócszakállú, kövér fejű bukánt fel mellette a vízből, fújtatva és prüszkölve.

— Szervusz, Kelemen, szervusz, kedves barátom — prüszkölte a szakállas.

Kelemen meglepetve nézett be a szakáll közé, azután némi undorral emelte fel a fejét.

— Te vagy az, Bencsik? — kérdezte kellemetlenül meglepetve.

— Én bizony. De örülök, hogy itt vagy; együtt leszünk majd; jó?

Kelemen boszankodott.

— Furcsa — mondta.

— Micsoda?

— Hogy téged is meglát a tenger. És gyanútlan emberek ezrei most egy vízben vannak veled.

Bencsik nevetett.

— Jó vicc — mondta. — Te csak mindig jókedvű vagy.

Kelemen fel volt bőszielve. Mindenáron le akarta magáról rázni az embert.

— Hát te mit csinálsz? — kérdezte tőle pártfogó hangon. — Uzsorázod otthon a parasztokat? Nyuzod őket?

Bencsik vidáman hahotázott.

(Folytatása következik.)